

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Maximi Tyrii Dissertationes

Maximus <Tyrius>

Lipsiae, 1774

X. 29. Vtri melius de Diis senserint, poetae an philosophi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51003)

Φίζονται. Ἄδικεῖ δὲ ὁ δῆμος καὶ τὰς νέας διαφθειρῶν
 ἕτος καὶ Ἀλκιβιάδην διέφθειρε, καὶ Ἴππόνικον, καὶ Κρι-
 τίαν, καὶ ἄλλας μυρίας. Ὡ γράφῃς ἀληθῆς, καὶ
 δικαίαις δικαστηρίαις, καὶ καταδίκης πικρᾶς. Ὑπὲρ μὲν
 Διὸς ἀσεβημένον λοιμὸς ἦλθε καὶ ἐκ Πελοποννήσου πόλε-
 μος· ὑπὲρ δὲ νέων διαφθειρομένων Δεκέλεια, καὶ ἡ ἐν
 Σικελία τύχη, καὶ αἱ ἐν Ἑλλησπόντῳ συμφοραί.
 Οὕτω δικάζει θεὸς, ἕτω καταψηφίζεται.

populus, cum iuventutem corrumpit; hic est, qui Alcibiadem
 peruertit, qui Hipponicum, qui Critiam, aliosque infinitos.
 O accusationem veram! o iudicium aequum! o sententiam
 acerbam! Impietatem populi in Iouem optimum maximum pe-
 fctis, et illatum a Peloponnesiis bellum excepit; corruptelam
 iuventutis Decelia, et illa in Sicilia Hellespontoque calamitas.
 Ita iudicat Deus, ita condemnat.

Λ Ο Γ Ο Σ Ι.

Τίνες ἀμεινον περι θεῶν διέλαβον, ποιηταὶ
 ἢ φιλόσοφοι.

Δειῶς γε οἱ ἀνθρώποι στασιαστικοὶ ἔ μὲχρι πολιτείας
 μόνον, ἔδὲ ἀρχῆς, ἔδὲ τῶν ἐν μέσῳ κακῶν, ἀλλὰ
 καὶ ἐπὶ τὰ εἰρηνικώτατα τῶν ὄντων προεληλύθασιν, ποιητι-

DISSERTAT. X.

Viri melius de Diis senserint, poetae an philosophi.

Libentissime inter se contendunt homines non de republica
 tantum, aut imperio, reliquisque quae in medio versan-
 tur malorum; verum ita, vt nec a rebus omnium tranquillif-
 fimis

omnium sapientissimum. ergo, non potuit mentiri. ergo, im-
 aut impii erant Athenienses, pii Athenienses. Hoc est Ma-
 Apollini ἀντιψηφίζόμενοι, aut ximi Argumentum et Di-
 Apollo mentiebatur. Sed Apollo lemma. M.

DISSERT. X. vulgo XXIX.

Sectio α.

ἢ Στασιαστικοί,] Harleian. τασιωτικοί. Vtrumque probum.

ε καὶ

κὴν καὶ Φιλοσοφίαν. Χρῆμα διττὸν μὲν κατὰ τὸ ὄνομα, ἀπλῆν δὲ κατὰ τὴν ἔσιν, καὶ διαφέρειν ἑῶν ἐαυτῶν. ὅσον εἴ τις ἢ τὴν ἡμέραν ἢ ἄλλο τι ἠγήσαστο πλὴν ἡλίου φῶς πίπτων εἰς γῆν, ἢ τὸν ἥλιον ὑπὲρ γῆς θέοντα ἄλλο τι ἢ ἡμέραν. ἔγωγε τοι καὶ τὰ ποιητικῆς πρὸς Φιλοσοφίαν ἔχει. Καὶ γὰρ ποιητικὴ τί ἄλλο ἢ Φιλοσοφία, τῶ μὲν χρόνῳ παλαιά, τῇ δὲ ἀρμονία ἔμμετρος, τῇ δὲ γνώμῃ μυθολογική; καὶ Φιλοσοφία τί ἄλλο ἢ ποιητικὴ, τῶ μὲν χρόνῳ νεωτέρα, τῇ δὲ ἀρμονία εὐζωνοτέρα, τῇ δὲ γνώμῃ σαφεστέρα; Δύο τοίνυν πραγμάτων χρόνῳ μόνον καὶ σχήματι ἀλλήλοις διαφερομένων πῶς ἂν τις διαιτῆσαι τὴν διαφορὰν, ἐν οἷς τι περὶ τῶν θεῶν ἐκάτεροι λέγασσι καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι;

β. Ἡ τὸ σκέμμα τριτὴ εἰκέναι φῶμεν τοιαῦδε, ὅσον εἴ τις καὶ ἰατρικὴν ἐνθυμηθεὶς τὴν πρώτην ἐκείνην x πρὸς

simis abstinendum putauerint, poetice, dico, et philosophia. Quae duo quidem sunt, nomen si spectes; unum, si essentiam et rem ipsam, adeo ut per se nihil differat. Ut si quis aliud diem esse existimet, quam solis lucem defluentem in terras, aut solis cursum supra terram aliud, quam diem; eodem modo ad philosophiam se habet poetice. Quid enim aliud poetice est, quam philosophia tempore vetustior, harmonia metrica, argumento fabulosa? aut quid aliud philosophia, quam poetice tempore recentior, harmonia expeditior, argumento apertior? Inter haec duo ergo, quae tempore tantum inter se ac agendi differunt modo, quisnam differentiam in iis, quae de rebus utraque diuinis tradit, diiudicet?

2. An similem hanc quaestionem esse dicemus, ac si quis medicinam illam veterem cum hodierna, qua in curandis

huius

τ καὶ διαφέρειν ἑῶν ἐαυτῶν] Harl. καὶ διαφέρειν αὐτὸ ἐαυτῶν. Reg. καὶ διαφέρειν τὸ αὐτῶν. Lego καὶ ἑῶν διαφέρειν αὐτὸ αὐτῶν. Eandem rationem Paccius in sua interpretatione videtur secutus.

ἢ εἴ τις [ἢ] τὴν ἡμέραν] Vulgo deest vox secunda; quam suppeditarunt Reg. et Harleian.

Sectio β.

x ἐνθυμηθεὶς τὴν πρώτην ἐκείνην πρὸς τὴν νέαν] Notanda locutio ἐνθυμηθεὶς aliquid πρὸς ἄλλο, quasi esset παραβάλλειν, comparare. et eodem modo vitur Verbo ὁρᾶν Scriptor coaeus Aristides, Panath. p. 194. Ed. Iebb. γνοίη δ' ἂν τις, εἰ τὰς βασιλείας

τὴν νέαν δὴ καὶ τοῖς νῦν σώμασιν ἐπιτεταγμένην, σκο-
ποῖ τὸ ἐν ἑκατέρῃ βέλτιον καὶ χεῖρον; Ἀποκρίναιτο γὰρ
ἂν αὐτῷ ὁ Ἀσκληπιὸς γ, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ἢ μεταποιῶσιν οἱ χρόνοι (ἦν γὰρ ἡ αὐτὴ χρεία, ἀεὶ τέ-
των παραπλήσια καὶ τὰ ἔργα) ἰατρικὴν δὲ ἂν ἀρχὴν
ἐπομένην ἢ τῇ κρείσσει τῶν σώματων, πράγματι ἔχ-
εῖται ἐδὲ ἀμολογημένῳ, ἀλλὰ ταῖς κατὰ τὴν διαίταν
τροφαῖς ἀλλοιομένῳ^a καὶ μεταπίπτοντι, ἰάματα καὶ

huius aetatis corporibus medicorum filii vtuntur, conferat, vi-
tiaque vtriusque inter se et virtutes contendat? Ad hanc quae-
stionem responderet Aesculapius, reliquas artes non mutare
tempora (quorum enim idem vsus est), eadem aut similia sunt
opera) medicinam vero temperamenta sequi corporum, quo-
rum quia nec diuturna nec definita sit, sed vna cum alimen-
tis semper facile mutetur constitutio, remedia victusque ratio-
nem

κείας, τὰς ἐν τῇ πόλει, ΠΡὸς τὰς
ἐτέροις πρὸς ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ —
γεγονῆας ὉΡΩΗ *si quis confe-*
rat: si quis intueatur compa-
ratione facta ad etc. Sic et
Verbo σκοπεῖν vtitur Iulianus in
Epist. p. m. 240. ΣΚΟΠΕΙ δὴ
τὰ ἡμέτερα ΠΡὸς ἑκεῖνα
confer igitur nostra cum istis,
ad ista. M.

γ Ἀποκρίναιτο γὰρ ἂν αὐτῷ
ὁ Ἀσκληπιός,] Noster sua debet
Platoni lib. III. de Rep. p. 440.
B. seq. Vide v. c. Dan. Cleri-
cum Hist. Med. part. I. lib. I.
cap. XIV. p. 44.

ζ ἰατρικὴν δὲ ἂν ἀρχὴν, ἐπομένην]
Turbatae videntur literae in vo-
cibus ἂν ἀρχῇ. ita forte extrican-
dae: ἰατρικὴν δὲ χρῆνον, ἐπομένην
etc. *medicinam vero oportere etc.*
Certe in Vulgata nullus est sen-
sus; in hac, optimus. M.

a ταῖς κατὰ τὴν διαίταν τρο-
φαῖς ἀλλοιομένῳ] Forte, τροφαῖς
mutationibus in victu ordinario.
vnde mox dicit, corpora Anti-
quorum non fuisse τροπικά, ne-
que ποίικα. Δίαιτα hoc loco est
mos quotidianus viuendi; cuius
pars erat τροφή nutrimentum,
cibus: adeo vt τὸ τροφαῖς non
necessarium videatur, vtpote
comprehensum sub διαίτη. Aliud
vero est διαίτας, quae statim se-
quitur. ibi enim est *methodus*
victus a Medicis praescripta:
idem quod διαίτημα IX, I. et
ideo coniungitur cum ἰάματα.
Vide Hesychium, qui hanc dif-
ferentiam tangit in V. Δίαιτα.
Occurrit iterum τροφή ad finem
sententiae. ibi vero significa-
tur *educatio*, prout bene vertit
Heinsius. M.

διαίτας αὐτῶν ἐξευρίσκειν, ἄλλοτε ἄλλας, προσΦέρας τῇ παρῆσει τροφῇ. Μηδὲν ἔν ἡγῶ τὰς υἰίας τὰς ἐμὰς τὸν Μαχάονα ἐκείνον, καὶ τὸν Ποδαλείριον, ἤττον τι εἶναι δεξιωτέρους ἢ ἰᾶσθαι τῶν αὐθις ἐπιτιθεμένων τῇ τέχνῃ, καὶ τὰ σοφὰ ταῦτα καὶ παντοδαπὰ ἰάματα ἐξευρηκότων· ἀλλὰ τότε μὲν ἡ τέχνη σώμασιν ὁμιλῶσα ἔτρεπτικοῖς, ἔδὲ ποικίλοις, ἔδὲ ἐκλελυμένοις παντάπασι, ῥαδίως αὐτὰ μετεχειρίζετο, καὶ ἦν αὐτοῖς ἔργον τι ἀπλῶν

Ἰός τ' ἐκτάμνειν^c, ἐπὶ τ' ἥπια Φάρμακα πάσσειν. τελευτῶσα δὲ νῦν, ὑπολισθηόντων αὐτῇ τῶν σωμάτων^d εἰς δίαιταν ποικιλωτέραν καὶ κρᾶσιν πονηράν,

nem, prout praesens requirit educatio, alio atque alio semper modo excogitanda esse. Quare existimare noli meos illos filios, Machaonem, Podaliriumque, minus quam aetatis huius medicos, a quibus tam multa ac praeclara inuenta sunt, in arte sua excelluisse: ea namque aetate quae tractabant, minus mutationibus obnoxia, minus varia, minus dissoluta erant corpora; quare et facilius eorum cura erat, neque aliud medici opus, quam

Tollere corporibus iaculum, vulnusque fouere:
tandem vero vario cum victu uti, minusque ob id bene temperata

ἢ ἤττον τι εἶναι [δεξιωτέρους] Sic infra §. 3. ἤττον εἶναι [σαφώτερον] Ἀριστοτέλης τῷ Σταγειρίτῃ. Aristoteles Nicom. VI. 5. Ἐν μὲν τέχνῃ ὁ ἐκὼν ἀμαρτάνων [αἰρετώτερος,] περὶ δὲ φρόνησιν [ἤττον,] ὡς περὶ καὶ περὶ τὰς ἀρετάς. Nec Latinis ignotus est hic loquendi modus. Arnobius lib. VII. p. 282. *An numquid aliterius alteri minus gratior et iucundior sanguis est? Rariusculus tamen videtur; cum magis fortius, magis ignominiosus, et similia sint proletaria.* Vide modo

Vechnerum Hellen. lib. I. cap. VI, p. 99. et Berglerum ad Alciphronis lib. II. Ep. III. p. 229.

^c Ἰός τ' ἐκτάμνειν,] H. Stephanus Ἰός τε τάμνειν, contra quam iubent Reg. et Harleian. ac ipse poeta Iliad. Ἄ. 515. De re ipsa vide Celsum Medic. Praef. p. 2.

^d τελευτῶσα δὲ, νῦν ὑπολισθηόντων αὐτῇ τῶν σωμάτων] Ita distinguendum arbitror. τελευτῶσα est tandem, ut supra monui. Sed an recte istud αὐτῇ? M.

L 5

^e ἢ ἄλλον

ἔξεποικίλθη τε αὐτὴ, καὶ μετέβαλεν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀπλότητος εἰς παντοδαπὸν σχῆμα.

γ. φέρε καὶ ὁ ποιητικὸς ὁμῶς καὶ ὁ φιλόσοφος ἀποκρινάσθω κατὰ τὸν Ἀσκληπιὸν ὑπὲρ τῶν ἐπιτηδευμάτων. ἔτος μὲν καὶ ἄγαν δεινοπαθῶν, εἴ τις ἠγήσαιοτο Ὀμηρον, καὶ Ἡσίοδον, ἢ, νῆ Δία, Ὀρφέα, ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τότε ἀνδρῶν^e, ἥτιόν τι εἶναι σοφώτερον^f Ἀριστοτέλους τῆ Σταγειρίτις, ἢ Χρυσίππου τῆ Κίλικος, ἢ Κλειτομάχου τῆ Λίβυος, ἢ τῶν τὰ πολλὰ καὶ σοφὰ ταῦτα ἡμῶν ἐξευρηκότων· ἀλλ' ἔχει καὶ τέττας ὁμοίως μὲν καὶ τὰ αὐτὰ δεινῶς, εἴ μὴ καὶ μᾶλλον. Καθάπερ δὲ ἐπὶ τῶν σωμαμάτων, τὰ μὲν ἀρχαῖα ὑπὸ διαίτης χρηστῆς εὐμεταχείριστα ἦν τῇ τέχνῃ, τὰ δὲ αὐθις ἐδεήθη ἰατρικῆς ἀλλοιοτέρας· ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ πρότερον μὲν δι' ἀπλότητα,

perata coeperunt esse corpora, varias quoque ipsa formas ars induit, ac pro simplicitate illa sua quoslibet assumpsit modos.

3. Agedum ergo instituti sui eodem cum Aesculapio modo rationem et poeta reddat, et philosophus: et ille quidem gravissimam fieri sibi dicat iniuriam, si quis aut Homerum, aut Hesiodum, aut Orpheum, medius fidius, aliumve aliquem aevi illius hominem, minus quam aut Stagiritam Aristotelem, aut Cilicem Chrysippum, aut Libycum Clitomachum, aliosque, qui tam multa postea ac praeclara philosophiae addiderunt, sapientes fuisse contendat; sed et illos aut non minus, aut magis etiam in iisdem illis excelluisse. Sicut autem antiqua illa victu suo simplici facilius arti locum relinquebant, quae postea secuta sunt, varietate medicinae opus habuerunt corpora:

^e ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τότε ἀνδρῶν.] Incredibile hoc est; et pro Philosopho facit aequae ac pro Poeta. Lego, τῶν τότε ποιητῶν, poetarum (non hominum) istius temporis. Epitheta vero τῆ Σταγειρίτις, τῆ Κίλικος, et τῆ Λίβυος, per contemptum et φανλισμὸν adduntur nominibus Philosophorum istorum, utpote ex

Barbaris gentibus, non ex Graecia. Notabis porro, vocem ἔτος referri ad remotius, ὁ ποιητικὸς quale aliquid observavi ad *Lysiam*, p. 303. M.

Sectio γ'.

^f ἥτιόν [τι] εἶναι σοφώτερον.] Editi vocem secundam nesciunt. Eam nos fide Reg. et Harleian. restituumus.

g τὴν

καὶ τὴν καλυμένην ταύτην εὐήθειαν ε, ἐδείτο φιλοσοφίας μουσικῆς τινος καὶ πραοτέρας, ἢ διὰ μύθων δημαγωγῆσαι αὐτὴν καὶ μεταχειριεῖται, καθάπερ αἱ τίτθαι τῆς παιδίας διὰ μυθολογίας βεκοῦσι· προῖσα δὲ εἰς δεινότητα, καὶ ἀνδριζομένη, καὶ ὑποπιμπλαμένη ἀπιστίας καὶ πανουργίας, καὶ τῆς μύθου διερευνημένη, καὶ ἐκ ἀνεχομένη τῶν αἰνιγμάτων, ἐξεκάλυψε τε καὶ ἀπέδυσσε φιλοσοφίαν ἢ τῆς αὐτῆς κόσμου, καὶ ἐχρήσατο γυμνοῖς τοῖς λόγοις· οἱ δ' εἰσὶν ἐδὲν ἀλλοιότεροι τῶν προτέρων οἱ ἔπειτα, πλὴν τῶ σήματι τῆς ἀρμονίας, ἀλλ' αἱ περὶ θεῶν δόξαι ἀρξάμεναι ἀνωθεν διὰ πάσης φιλοσοφίας ἦλθον.

δ. ἐπίμαχρον δὲ ἐξελῶ λόγῳ καὶ ποιητικῷ καὶ φιλοσόφῳ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἢ πραγματεία ἴση καὶ ἡ αὐτή

corpora: ita et animi olim simplicitas, aut, vt hi homines dicerent, ruditas, philosophiam requirebat musicam, magisque lenem, quae fabularum eos iucunditate, non aliter quam alumnos suos nutriculae, duceret ac tractaret; mox processu temporis, vna cum aetate facta acutior, veterique illa simplicitate discussa, diffidens penitus ac vafra in fabulas inquirere coepit, nec amplius obscuritatem illam ferre, sed velum philosophiae detraxit, philosophiam mundo suo exiit, nudisque agere verbis maluit: ita vt a prioribus posteriora, nisi sola harmoniae ratione, non differant; quae enim de Diis traduntur antiquitus inuenta, ab omnibus postea recepta sunt philosophis.

4. Exceptoque vno Epicuro, quem nec poetis merito nec philosophis annumeres, vna eademque omnibus agendi est ratio:

g τὴν καλυμένην [ταύτην] εὐήθειαν,] Sic Heinſius ex Mſs. vulgo ταύτης.

b [ἐξεκάλυψε τε καὶ ἀπέδυσσε φιλοσοφίαν] Vulgo ἐξεκόλαψε, quod loco non conuenit; idcirco nos lectionem dedimus, quam

praestant Reg. et Harleian. Eandem Maximo reddi debere statuit etiam Dan. Heinſius; sed ingenio suo, quod passim facit, haud codicibus tribuit. In his autem noster ducem sequitur Platonem Theaetet. p. 130. D. seqq.

Señio

πλὴν εἰ μὴ νομίζεις Ὀμηρον ἐντετυχηκένα τοῖς θεοῖς
τοξεύσῃν, ἢ διαλεγόμενοις, ἢ θύσῃνⁱ, ἢ τι ἄλλο δρᾶ-
σιν, οἷα περὶ αὐτῶν ἐκεῖνος ἄδει. οὐδὲ γὰρ Πλάτωνας
ἠγνέον ἐντετυχηκένα τῷ Διὶ ἠνιοχᾶντι καὶ φερομένῳ ἐπὶ
πτηνῶν ἄρματος^k, στρατιᾶ θεῶν^l κατὰ ἕνδεκα λόχους
κεκοσμημένη, εἰδὲ γε δαινυμένοις τοῖς θεοῖς ἐν Διὶ τὰς
Ἀφροδίτης γάμους^m, ὅτε Πόρος καὶ Πηνία λαθόντε

ratio: nisi forte Homerum Deos, aut iaculantes, aut differen-
tes, aut compotantes, aut simile quid agentes inuenisse exi-
stimes; qualia infinita in eius passim poematis inuenias.
Quin ne Platonem quidem existima inuenisse Iouem aurigan-
tem, volucrique vehentem curru, aut exercitum Deorum vn-
decim in acies distributum, aut Deorum conuiuia, aut Iouis
Venerisque nuptias, cum Porus Peniaque furtim congressi
Amorem

Sectio δ'.

ⁱ θύσῃν,] Vbi, quaeſo, *sacri-*
ficans apud Homerum Dei?
Heinsius reponit μεθύσῃν, *ebrii*
sunt; quod tamen, si bene me-
mini, nusquam fingit poeta.
Lego πίνῃσιν. Infra §. 9. [πίνει]
μὲν καὶ παρ' Ὀμήρῳ ὁ Ζεὺς. Ad
fis, verbi causa Iliad. A' 597.
Δ'. 3.

Ibid. ἢ θύσῃν,] Conieceram
μεθύσῃσιν et ita Heinsius, prout
video ex Nota *Dauisii*. Diff.
XXIV. 5. καὶ θεοὶ πίνοντες, καὶ
γελῶντες θεοί. Cl. Editor mauult
πίνῃσιν cui non adſentior. M.

^k τῷ Διὶ ἠνιοχᾶντι καὶ φερο-
μένῳ ἐπὶ πτηνῶν ἄρματος,] Plato
in Phaedro p. 344, 345. ὁ μὲν
δὴ μέγας ἠγεμὼν ἐν θρανῷ Ζεὺς,
[πτηνῶν ἄρμα] ἐλαύνων, πρῶτος
πορεύεται διακοσμῶν πάντα καὶ
ἐπιμελέμενος τῷ δ' ἔπειτα στρατιᾶ
θεῶν τε καὶ δαιμόνων, κατὰ ἕνδεκα
μέρη κεκοσμημένη. Philostratus

Vit. Apoll. II. 22. p. 74
ζωγράφος ἦν ὁ θεός, ὃν Δάμι, κα-
ταλιπὼν τὸ [πτηνῶν ἄρμα,] ἐφ' ὃ
πορεύεται διακοσμῶν τὰ θεῶν τε καὶ
τὰ ἀνθρώπεινα, etc. Ad illum
philosophi locum manifesto
respicit; quod cum non ani-
maduerterit vir doctissimus
Gots. Olearius, miras in notis
suis turbas fecit. Eodem re-
spicit noster Differt. XXXI. 7.
et Origenes Philof. cap. XIX.
p. 117. Ibi quidem Mss. τενὸν
ἄρμα dat. Lege πτηνῶν ἄρμα cum
Iac. Gronouio, non ἔυτονον, ut
cl. Wolfius voluit.

^l ἄρματος, στρατιᾶ θεῶν etc.]
Infere εἰδὲ ante στρατιᾶ: vide se-
quentia. M.

^m δαινυμένοις τοῖς θεοῖς ἐν Διὶ
τὰς Ἀφροδίτης γάμους,] Sic Reg.
et Harleian. Vniūgo δαινυμένοις
τοῖς θεοῖς, εἰ Διὶ καὶ τῆς Ἀφροδί-
της γάμοις. Absurde. Sensus
est: Deos epulantes in Iouis
aedibus

Ξυνηλθέτην τε καὶ ἔρωτα ἐξ αὐτῶν ἐγεννησάτην· ἔδὲ
γε θεατὴν γενέσθαι Πυριφλεγέθοντός τεⁿ, καὶ Ἀχέρον-
τος, καὶ Κωκυτῆ, καὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω ποταμῶν
ρέοντων ὕδατι καὶ πυρὶ ἔδὲ τὴν Κλωθῶν ἰδεῖν καὶ τὴν
Ἄτροπον, ἔτε ἐντετυχηκένας ἐλιττομένῳ τῷ ἀτράκτῳ^o

Amorem genuerunt; nec Pyriphlegethontem spectasse, aut
Acherontem, aliosque, qui sursum deorsumque ignem vol-
vunt et aquam (vt ipse loquitur) fluuios; non Clotho vidisse
aut Atrópon, nec in eorum fuso septem illas diuersas in-
uenisse

aedibus ob Veneris nuptias
non inuenit Plato. Homerus
Odyss. δ'. 3.

τόνδ' εὖρον [δαινύντα γάμον]
πολλοῖσιν ἔτησιν.

Euripides Iphig. in Aulide,
v. 123.

Παῖδός δαίσομεν ὕμεναίης,

Et v. 707.

Ἐνταῦθ' [ἔδαισαν] Πηλέως [γά-
μης] θεοί.

Sic iterum v. 720. Sic Herc.
Fur. v. 483. et Aelianus V. H.
VIII. 7. ἐσιᾶν γάμης. Pariter
θύειν γάμων ἐπιτύχια familiaeque
adhibent auctores. Vide sis
Guil. Budaeum Comm. Ling.
Graec. p. 289. ed. Parisiens. et
Gilb. Cuperum Observ. III. 13.
Fatendum tamen hoc, quod re-
fert noster, haud in Veneris
nuptiis, sed in eius natalitiis
contigisse. Plato in Sympos.
p. 327, 328. ὅτε γὰρ [ἐγένετο]
ἢ Ἀφροδίτη, εἰσιῶντο οἱ θεοί, οἳ τε
ἄλλοι, καὶ ὁ τῆς Μήτιδος υἱὸς Πό-
ρος, etc. Hunc locum laudant
Origenes in Celsum lib. IV.
p. 189. et Eusebius Praep.
Euang. lib. XII. cap. XI. The-
mistius Orat. XIII. p. 162.

Ἀποτέμεις μακρὸν καὶ πάγκαλον
λόγον γενέσθαι, τὰ τε Ἀφροδίτης
διεξιῶν (lege πάγκαλον λόγον,
γενέθλια τε Ἀφροδίτης διεξιῶν) καὶ
δειπνον διεξιῶν, καὶ Πόρου μέθην καὶ
ὑπνον, καὶ ἐπιβυλὴν τῆς Πενίας, καὶ
κατακοίμησιν παρὰ τῷ Πόρῳ, καὶ
ἐντεῦθεν γένεσιν ἔρωτος. Igitur
memoria lapsus est Maximus,
si modo τὰς Ἀφροδίτης γάμης
scripsit: nec huic vitio minus
obnoxii fuere veteres, quam ho-
dierni. Forfan vero ab auctoris
manu fuit δαινυμένοις τοῖς θεοῖς ἐν
Διός [τὰς] Ἀφροδίτης [γονίας.] Lu-
cianus de Saltat. tom. I. p. 814.
[τὰς] γὰρ Διός [γονίας] ὀρχόμενός
τις, etc. Vide Pollucem lib. II.
§. 7. Γενέσια ἑορτάζειν habet
Alciphron lib. III. ep. XVIII.
et LV.

n θεατὴν γενέσθαι Πυριφλεγέθον-
τός τε,] Respicit ad Platonis
Phaedonem cap. XLIV. XLV.
ed. Cant.

o [ἐλιττομένῳ] τῷ ἀτράκτῳ]
Vulgo deest vox prima, quam
Reg. et Harleian. suppedita-
runt. Noster in animo habuit
lib. X. de Rep. p. 519, 520.

o ἑπτὰ

ἑπτὰ καὶ διαφόρους ἐλιγμούς. Ἄλλα καὶ τῆς Συρίας τὴν
ποίησιν ἠσκόπει, καὶ τὸν Ζῆνα, καὶ τὴν Χθονίην, καὶ
τὸν ἐν τρίτοις ἔρωτα, καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν, καὶ τὴν
θεῶν μάχην, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸν πέπλον ἱ. Σκό-

venisse reuolutiones. Sed et totam Syrii illius inspice poesin,
Iouemque, et Chthoniam, atque Amorem in illis; tum gene-
rationem Ophionei, pugnamque Deorum, et arborem illam,
ac

ρ ἑπτὰ καὶ διαφόρους ἐλιγμούς.]
Adludit ad locum in Decimo
de *Repub.* p. m. 346. ἐν δὲ τῷ
ἄλλῳ περιφερομένῳ etc. De τῷ
ἀτράκτιω vide Macrobiū in
Somn. Scip. II. 3. Porro, ex
Platonis loco patet mutilum
esse hunc Maximi, et legen-
dum, ἕδὲ τὴν Λάχεσιν καὶ τὴν
κλωθῶ ἰδεῖν καὶ τὴν Ἄτροπον. isto
enim ordine eas recenset
Plato: neque vlla ratio erat,
quare a Nostro omitteretur
Lachesis. M.

ἠ τοῦ Συρίας τὴν ποίησιν —
ἔρωτα] Pherecydis Theogo-
niam dicit, quam ποίησιν vocat
noster, licet orationem solu-
tam scriptor adhibuerit. Nec
insolens est haec loquendi ra-
tio. Arrianus *Exped. Alex.*
V. 6. Αἴγυπτον Ἡρόδοτος τε καὶ
Ἐκαταῖος οἱ λογαποιοὶ (ἢ εἰ δὴ τῆς
ἄλλης ἢ Ἐκαταῖος ἐστὶ τὰ ἀμφὶ τῆ γῆ τῆ
Αἴγυπτια [ποιήματα] δῶρόν τε τοῦ
ποταμῶ ἀμφοτέρω ἀσαύτως ὀνομά-
ζουσιν, etc. Vide sis etiam cl.
Fabricium *Bibl. Graec.* lib. I.
cap. I. §. 2. Eius operis ini-
tium, test. Laertio I. 199. se-
sic habuit, Ζεὺς μὲν καὶ Κρόνος
ἔδσαεὶ καὶ Χθών ἦν. Χθονίην δὲ
ἔνομα ἐγένετο γῆ ἐπειδὴ αὐτῆ Ζεὺς

γένεας διδοῖ. Vir ingeniosissimus
Th. Burnetus *Archaeol. Phi-
los.* lib. I. cap. II. p. 220. le-
git Ζεὺς Ὠγῆνον, vel Ὠγῆνα, δι-
δοῖ. Sed quibus rationibus in-
ductus ita fecerit, id equidem
nescio.

Ibid. τῆς Συρίας τὴν ποίησιν] Ad
rem Maximi facit istud quod
de se refert Pherecydes in
Epist. ad Thaletem de hac ποίησει,
quam Ille τὴν γραφὴν vocat:
ἔστι δὲ ἐκ ἀτρεκίης πρηγμαίων, ἢ
ὑπισχνέομαι, ἔτ ἀληθές εἰδέναι,
ἄσσα δ' ἂν ἐπιλέγη (ἰ. ἐπιλέγω)
θεολογέων, τὰ ἄλλα καὶ νοεῖν
(ἰ. νοεῖεν) ἌΠΑΝΤΑ ΓΑΡ
ἌΙΝΙΣΣΟΜΑΙ. M.

ἠ Ὀφιονέως γένεσιν — πέπλον.]
Celsus apud Origenem *lib. VI.*
p. 303. ait apud Pherecyden
τρατεῖαν τρατεία παραταττομένη,
καὶ τῆς μὲν ἡγεμόνα Κρόνον διδόνει,
τῆς ἑτέρας δὲ [Ὀφιονέως] προκλή-
σεις καὶ ἀμίλλας αὐτῶν ἰσορεῖ.
lege ἰσορεῖν. Ophionei Phere-
cydei meminit etiam Porphy-
rius apud Eusebium *Praep.
Euang.* lib. I. cap. X. p. 41. D.
De sequentibus ita Clem. Ale-
xandrinus *Strom.* VI. p. 741.
Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει, Ζεὺς ποιεῖ
[Φῆρος] μέγα τὸ καλόν, καὶ ἐν
αὐτῷ

πει καὶ τὸν Ἡράκλειτον, θεοὶ θνητοὶ, ἄνθρωποι ἀθάνατοι^s.

ε. Πάντα μετὰ αἰνιγμάτων, καὶ παρὰ ποιηταῖς, καὶ παρὰ φιλοσόφοις^r. ὧν ἐγὼ τὴν πρὸς τὸ ἀληθὲς αἰδῶ ἀγαπῶ μᾶλλον, ἢ τὴν παρρησίαν τῶν νεωτέρων· πραγμάτων γὰρ ὑπ' ἀνθρωπίνης ἀσθενείας ἔκαθορωμένων σαφῶς, εὐσχημονέστερος ἔρμηνεύς ὁ μῦθος. Ἐγὼ δὲ εἰ μὲν τι πλέον ἐθεάσαντο τῶν προτέρων οἱ ἔπειτα, μακαρίζω τὰς ἀνδρας τῆς θεάς· εἰ δὲ μηδενὶ

ac replum. Inspice et Heraclitum; Deos mortales, homines immortales inuenies.

5. Aenigmatum denique tam apud poetas, quam apud philosophos, plena sunt omnia; quorum ego occultam in tradenda veritate reuerentiam pluris, quam recentiorum facio audaciam; eorum enim, quae ob imbecillitatem suam humana intueri perspicue nequit natura, speciosior interpretis est fabula. Quod si plus prioribus illis posteriores hi viderunt, gratulor hanc illis scientiam: sin nihilo plus cum sciuerint, aenigmata tamen

κὺτῶ ποικίλει γῆν καὶ ὠγῆνον (Oceanum. Vide cl. Salmastii Exerc. Plin. p. 842.) καὶ τὰ ὠγῆνα δώματα. Isidorus apud eundem p. 767. Μάθωσι τί ἐστὶν ἢ ὑπόπτερος [δρυς] καὶ τὸ ἐπ' αὐτῇ πεποικιλμένον [φάρος,] πάντα ἡσα φερεκῦδος ἀλληγορήσας ἐθεωλόγησεν. Ioan. Ern. Grabio placet ὑπόπτερος [Δρύσιψ,] quod auis est nomen, et *quercum alatum*, rem prorsus miram putat eruditus ille vir. Vide tom. II. Spicil. p. 68. Sed in mythologiis hisce mira reperiri, nemo iure miretur; et eius coniecturam prorsus euertit id, quod περὶ τοῦ [δένδρου] tradit Maximus.

s θεοὶ θνητοὶ, [ἄνθρωποι] ἀθάνατοι.] Vulgo θεοὶ ἀθάνατοι. Sed Heinsius recte legendum coniecit ἄνθρωποι ἀθάνατοι, et ita dat Harleian. ab emendatrice manu. Heraclitus certe σκοτεινὸς homines θεοὶ θνητοὶ vocauit, Deos autem ἀνθρώπους ἀθανάτους. Vide nos ad Ciceronis de Fin. II. 13. Plato vero animas humanas dixit ἀθανάτους ἀνθρώπους, si fides Hierocli de Prouid. fi. 250.

Sectio ε.

r καὶ παρὰ ποιηταῖς, καὶ [παρὰ] φιλοσόφοις.] Vulgo deest vox penultima, quam nos auctoritate Mss. Reg. et Harleian. Maximo reddidimus.

η [τέτοις]

πλεονεκτῶντες κατὰ τὴν γνῶσιν, μετέβαλον αὐτῶν τὰ αἰνίγματα εἰς μύθους σαφεῖς, δέδια μήτις αὐτῶν ἐπιλάβηται ὡς ἐξαγορευόντων ἀπορρήτους λόγους. Τί γάρ ἄλλο εἶη μύθος χρεία, ἢ λόγος περισκεπῆς ἐτέρῳ κόσμῳ; καθάπερ τὰ ἰδρύματα, οἷς περιέβαλλον οἱ τελεσῶν χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ πέπλους, τῆτοις ἀποσεμνύοντες αὐτῶν τὴν προσδοκίαν^υ. Θρασεῖα γὰρ ἔσα ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ, τὰ μὲν ἐν ποσὶν^κ ἦσσαν τιμᾶ, τῆ δὲ ἀπόντος θαυμαστικῶς ἔχει καταμαντευομένη δὲ τῶν ἔχ ὄρωμένων, καὶ θηρεύουσα ταῦτα τοῖς λογισμοῖς, μὴ τυχεῖσα μὲν σπεύδει ἀνευρεῖν, τυχεῖσα δὲ ἀγαπᾶ ὡς ἑαυτῆς ἔργον.

5. Τῆτο τοίνυν οἱ ποιητὰ κατανοήσαντες, ἐξεύρον ἐπ' αὐτῇ μηχανὴν ἐν τοῖς θείοις λόγοις, μύθους λόγους μὲν ἀφανετέρας^γ, αἰνίγματος δὲ σαφετέρας, διὰ μέσση

tamen illorum in manifestius dicendi conuerterint genus; vereor ne quis reprehendere eos possit, quod occultas sacrasque euulgauerint scientias. Quid enim aliud sibi vult fabula, quam vt alium orationi addat apparatus? non aliter, quam mystae solent auro argentoque ac vestibis quibusdam suas induere imagines, vt aliquid illis maiestatis accedat. Ea enim humanae mentis imprudentia est, vt, quae exposita sunt, minoris faciat; quae abstrusa, vehementer admiretur: res enim occultas coniectura solet accedere, rationisque inuestigare beneficio, quas, priusquam inuenit, quaerit; postquam inuenit, tanquam opus suum amat.

6. Quod cum non fugeret poetas, ad tractandas res diuinas inuenerunt remedium, ipsam nimirum fabulam, quae directa oratione minus perspicua, aenigmate dilucidior, in medio scientiae

κ [τῆτοις] ἀποσεμνύοντες αὐτῶν τὴν προσδοκίαν.] Ms. Harleian. primam vocem nos acceptam ferimus. Nam vulgo deest. Reg. habet τὰ ἀποσεμνύοντες. Forte noster dedit ταύτη ἀποσεμνύοντες αὐτῶν τὴν προσδοκίαν.

κ τὰ μὲν ἐν ποσὶν] Sequitur, τῆ δὲ ἀπόντος, non τῶν ἀπόντων. unde pro τὰ scribendum videtur τὸ. M.

Sectio 5.

γ μύθους [λόγους] μὲν ἀφανετέρας] Sic Mss. non λόγους, vt vulgo legitur.

ὄντας ἐπισήμης πρὸς ἄγνοιαν· κατὰ μὲν τὸ ἡδὺ πιστευο-
 μένης, κατὰ δὲ τὸ παράδοξον ἀπιστουμένους, καὶ
 χειραγωγῶντας τὴν ψυχὴν ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ ὄντα^z, καὶ
 διερευνᾶσθαι περαιτέρω. ἔλαβον μέχρι πλείστ^a οἱ ἄν-
 δρες ἔτοι, ἐπιβλεύσαντες ἡμῶν ταῖς ἀκοαῖς, Φιλό-
 σοφοι μὲν ὄντες, ποιητὰ δὲ καλόμενοι, ἀλλαξάμενοι
 χρήματος ἐπιφθόνος δημοτερεπῆ τέχνην. ὁ μὲν γὰρ Φι-
 λόσοφος βαρὺ καὶ πρόσαντες τοῖς πολλοῖς ἄκυσμα, ὡς
 ἐν πένησι ὁ πλάσιος θάεμα βαρὺ, καὶ ἐν ἀκολάστοις
 ὁ σώφρων, καὶ ἐν δειλοῖς ἀριεὺς^c, ἔγὰρ ἀνέχονται αἱ
 πονηρίαι τὰς ἀρετὰς ἐν αὐταῖς καλλωπιζόμενας· ὁ δὲ
 ποιητὴς ἄκυσμα ἀβρόν καὶ δῆμῳ Φίλον, ἀγαπώμενον
 μὲν καθ' ἡδονὴν, ἀγνοούμενον δὲ κατὰ τὴν ἀρετὴν. Κα-
 θάπερ δὲ οἱ ἰατροὶ τοῖς κακοσίτοις τῶν καμνόντων
 τὰ πικρὰ τῶν φαρμάκων ἀναδεύσαντες προσηνεῖ

scientiae esset atque ignorantiae; ut partim crederetur, quod
 iucunda esset, partim non crederetur, quod miraculosa narra-
 ret, animumque semper ad rem ipsam, vltioremque inue-
 stigationem, tanquam manu, deduceret. Atque illi ad tem-
 pus quidem non exiguum his quasi infidiis aures detinuerunt
 nostras, philosophi re, poetae autem nomine, qui inuidio-
 sum hoc nomen suavissima temperabant arte, quae simul esset
 popularis. Graue enim molestumque est vulgo nomen phi-
 losophi; sicut pauper diuitem, temperantem intemperans, vi-
 rum fortem non libenter vidit qui imbellis est; nec enim in
 regno suo virtutem se efferre aequis fert animis improbitas:
 poetam vero audire iucundum, vulgoque gratum est; in quo
 ut voluptatem amamus, ita virtutem, quae latet, non satis in-
 telligimus. Sicut autem aegris fastidientibus amara medica-
 mina

legitur. Eandem vero fabu-
 larum rationem reddidit Strabo
 lib. I. p. 35.

^z ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ ὄντα]
 Vel τὰ ἐόντα, vel τὰ ὑπόντα,
 mallet. Aliud enim Plato-
 nicis τὰ ὄντα, nec huic loco
 adeo congruum. M.

Tom. I.

^a [ἔλαβον] μέχρι πλείστ^a] Vul-
 go ἔτυχον, contra quam volunt
 Reg. et Harleian. Quae se-
 quuntur, lectionem, quam re-
 cepi, firmant et stabiliunt.

^c ἐν δειλοῖς ἀριεὺς.] Restitue
 articulum, ὁ ἀριεὺς, ut ὁ πλά-
 σιος, ὁ σώφρων. M.

M

d προσ-

τροφῆ^d, ἀπέκρυψαν τὴν τῷ ὠφελῶντος ἀηδίαν. ἔτω καὶ ἡ παλαιὰ φιλοσοφία καταθεμένη τὴν ἑαυτῆς γνώμην εἰς μύθους καὶ μέτρα καὶ σχῆμα ὡδῆς, ἔλαθε τῇ περιβολῇ τῆς ψυχαγωγίας^e κερᾶσασα τὴν ἀηδίαν τῶν διδασμάτων.

ζ'. Μὴ τοίνυν ἔρη, πότεροι κρεῖττον περὶ θεῶν διελήφασιν, ποιητᾶ ἢ φιλόσοφοι· ἀλλὰ σπονδὰς καὶ ἐκεχειρίαν τοῖς ἐπιτηδεύμασι ποιησάμενος^f, ὡς περὶ μιᾶς καὶ ὁμοφώνος τέχνης^g σκοπεῖ· κἂν γὰρ ποιητὴν καλῆς, φιλόσοφον λέγεις· κἂν φιλόσοφον καλῆς, ποιητὴν

mina dulcedine aliqua imbuunt medici, quo remedii taedium occultent; ita et antiqua sapientia, dum fabulis ac metris carminumque modulis sensus condit suos, iucunditate occulta illam praeceptorum temperat acerbiter.

7. Noli igitur quaerere, vtrum de Diis melius poetae an philosophi scripserint; quin potius inducias fac, foedusque inter hasce duas feri facultates, nec aliter quam vnam eandemque artem considera: siue enim poetam voces, philosophum dicis; siue philosophum voces, dicis poetam. Sicut vtrum-

^d προσηνεῖ τροφῆ,] Vulgo γλυκερᾶ τροφῆ ex glossemate. Vide Hesychium. Nos Reg. et Harleian. sequimur.

Ibid. γλυκερᾶ τροφῆ] Ita erat in Prima Editione ab ipso Maximo. sed mutauit in Secunda, et substituit προσηνεῖ τροφῆ· vnde hanc lectionem habuerunt Reg. et Harleianus: non ex Glossemate, prout putauit Cl. Editor. Eadem ratio est in praecedenti voce ἔλαθον, quam ex his Codicibus restitutam vides pro ἔτυχον, priori scriptura. M.

^e τῇ περιβολῇ [τῆς] ψυχαγωγίας] Penultimam voculam, quam praetermittunt editi libri, suppeditauit vterque codex.

Sectio ζ'.

^f σπονδὰς καὶ ἐκεχειρίαν ποιησάμενος,] Non monuisssem pro ποιησάμενος bene legi posse σπεισάμενος, nisi alibi bis ita locutus fuisset Noster, Diff. XXII. ὡς καὶ σπονδὰς ἐκατέρω σπεισάμενοι, νείμωμεν etc. et Diff. VI. νῦν δὲ ἐφημέρους σπονδὰς σπενδόμενοι etc. Ceterum ἐκεχειρίαν σπεισάμενος dictum foret quemadmodum σπεισάμενος εἰρήνην, Herodiano IV. ad fin. libri. Polyaeus Stragag. VI, 16. εἰρήνην σπείσαντες καὶ δόντες. M.

^g ὁμοφώνος τέχνης] H. Stephani codex ὁφάνος, ex quo ὁμοφώνος recte fecit eruditus ille vir. Eius coniecturam auctoritate sua muniunt Reg. et Harleian.

^h μετὰ

λέγεις. Καὶ γὰρ ἀριεῖς καλεῖς ὁμοίως μὲν τὸν Ἀχιλλέα μετὰ χρυσεῖς καὶ ποιητικῆς ἀσπίδος ἢ στρατευόμενον, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Αἴαντα, καὶ ἐκ βύρσης Φέρη σάκος ἀμφοτέρω δὲ ἰ ἀριεπτικά καὶ ἐκπληκτικά ὁμοίως ἢ ἀρετὴ ποιεῖ, καὶ εἰδὲν ἐνταῦθα ὁ χρυσὸς πρὸς τὴν βύρσαν κ.

que virum fortem vocas, Achillem, qui aureo illo poeticoque militat clypeo, et Aiacem, quamvis e corio gestet suum; quia et hunc et illum aequae rei fortiter gerendae aptum, aequae metuendum virtus facit, nec aurum ibi cum corio, sed virtutem

ἢ μετὰ χρυσεῖς καὶ ποιητικῆς ἀσπίδος] Liceat suspitionem proferre, καὶ ποικιλῆς ἀσπίδος. Homerus II. ε. 590. de hac re:

Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις.

et 479. Πάντοσε δαιδάλλων· ad quem locum Scholia Breuia: εἰς πᾶν μέρος δαιδαλα ἐνδεῖς, ὅ ἐστι, ποικίλλων αὐτὸ. Clem. Alexandrinus *Sermon. VI.* (prout citatur a *Dauisio* ad sect. 4.) Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν, ἔν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ ὀγγῆνον. Probabilior videbitur haec coniectura, si confidetur, Aiacis βύρσαν fuisse ποιητικὴν ἀσπίδα aequae ac fuit Achillis aureus clypeus et vocem ποιητικῆς nihil addere ad clypei valorem et pretium, de quo hic agitur. M.

ἰ ἀμφοτέρω δὲ] Immo ἀμφοτέρω, vel ἀμφοτέρω, *virique*, tam Aiaci quam Achilli, *Virtus*, non clypei *materies* et *valor*, tot egregia facta praestitit. M.

κ πρὸς τὴν βύρσαν ἀλλὰ τὴν etc.]

Hic praestantiam suam exhibent Codices, quibus in hac Editione usus est Cl. *Dauisius*, nobili supplemento; quod excuscribam, ut Lectori simul innotescat omissionis causa. καὶ εἰδὲν ἐνταῦθα ὁ χρυσὸς πρὸς τὴν βύρσαν. [εἰκαζε δὲ ἐνταῦθα τὰ μὲν μέτρα καὶ ἠδὲν, χρυσεῖς, τὸν δὲ ψιλὸν λόγον, ὕλη δημοτικῆς σκόπει δὲ μήτε τὸν χρυσόν, μήτε τὴν βύρσαν,] ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν τῷ χρωμένω. Desuerat Librarius et pausam fecerat in priore voce βύρσαν. sed opus suum repetens, et coniectis iterum oculis in Exemplar, occurrit βύρσαν istud in secundo loco. unde omnia, quae inter has voces vncinis inclusa vides, omisit. Et haec adeo proclius et frequens est mendorum causa, ut fere ad *XX* loca notauerim in hoc Scriptore in quibus idem accidit; omnia quoque ex his Codicibus (*Regio* praefertim) feliciter restituta. Quot huiusce generis Omissiones adhuc latent in Vetustis scriptoribus Graecis et Latinis! M.

M 3

I "Εικαζε

ἔικαζε δὴ κἀνταῦθα τὰ μὲν μέτρα καὶ ᾠδὴν χρυσῶ, τὸν δὲ φι-
λὸν λόγον ὕλη δημοτικῆ· σκόπει δὲ μήτε τὸν χρυσόν, μήτε τὴν βύρσαν¹, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν τῶ χρωμένῃ. Ἀληθῆ
λεγέτω, κἀν ποιητῆς λέγη^m, κἀν μῦθον λέγη, κἀν
ἄδων λέγη, ἔψομαι τοῖς αἰνίγμασι, καὶ διερευνήσομαι
τὸν μῦθον, καὶ ἔκ ἐκστήσει με ἡ ᾠδὴ· ἀληθῆ λεγέτω,
κἀν φιλωῶς λέγηⁿ, δέξομαι καὶ ρασώνην τῶν ἀκασμά-

tem confers cum virtute. Vera dicat poeta, quamvis
poetice dicat, quamvis fabulam dicat, quamvis carmine
dicat, persequar obscuritatem aenigmatum, inuestigabo fa-
bulam, neque me de veritatis via, quamvis carmen fit,
abducat: vera dicat et philosophus, quamvis oratione nuda
dicat, amabo amplectarque parabile hoc dicendi genus:
si vero

¹ ἔικαζε δὴ κἀνταῦθα τὰ μὲν μέτρα καὶ ᾠδὴν χρυσῶ, τὸν δὲ φι-
λὸν λόγον ὕλη δημοτικῆ· σκόπει δὲ μήτε τὸν χρυσόν, μήτε τὴν βύρσαν,]
Vulgo defunt hae voces, quas ex Reg. et Harleian. nos ad-
sumsimus. Eas etiam in suo codice legit Paccius, et eas postulat oratio. Omisere, prout fieri solet, librarii, quae fuerunt inter easdem voces repetitas posita. Vide doctissimi viri Ioan. Clerici Art. Crit. part. III. §. I. cap. 5.

^m κἀν ποιητῆς λέγη] Ipse Maximus mihi non persuaserit se aliud scripsisse quam, κἀν αἰνίγματα λέγη. vide enim vt singula sequentia respondeant praecedentibus, et hanc scripturam flagitent: κἀν ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ λέγη, ἔψομαι τοῖς ΑΙΝΙΓΜΑΣΙ κἀν Μῦθον λέγη, διερευνήσομαι τὸν Μῦθον κἀν ἄδων λέγη, ἔκ ἐκστήσει με ἡ ᾠδὴ. Nihil certius. Vnde

igitur istud ποιητῆς? Ex margine, et Prima Editione: prout ex sequenti Annotatione apparebit. M.

ⁿ Ἀληθῆ λεγέτω, κἀν φιλωῶς λέγη,] Vulgo ἀληθῆ λεγέτω [καὶ ὁ φιλόσοφος,] κἀν φιλωῶς λέγη. Vocabula, quae deleui, nesciunt codices, nec erat cur adderentur.

Ibid. Ἀληθῆ λεγέτω καὶ ὁ φιλόσοφος, κἀν φιλωῶς λέγη, etc.] Codices Reg. et Harl. omittunt voces καὶ ὁ φιλόσοφος. Atque hinc patefit totum huius loci negotium. Nimirum in Prima Editione ita scripsit Maximus: ἀληθῆ λεγέτω [ὁ ποιητῆς,] κἀν αἰνίγματα λέγη, etc. ἀληθῆ λεγέτω [καὶ ὁ φιλόσοφος,] κἀν φιλωῶς λέγη, etc. sed in Secunda omisit Personae, ὁ ποιητῆς, et ὁ φιλόσοφος, quae reiiciebantur in Exemplarium marginem; vnde petita vox ποιητῆς, incuria vel ignorantia Scribarum, extrusit genuinum

των· εἰάν δὲ ἀφέλης ἑκατέρω τὸ ἀληθές, καὶ τῶ ποιητῶ
καὶ τῶ φιλοσόφῳ, ἄμωσον μὲν τὴν ᾠδὴν ποιεῖς, μῦθον
δὲ τὸν λόγον· ἄνευ δὲ τῶ ἀληθῆς μήτε μῦθαι ποιητῶ
διαπιστεύσης τὸ πάμπαν, μήτε φιλοσόφῳ λόγῳ.

ή. Καὶ γὰρ ἐπικύριος λέγει μὲν λόγῳ, ἀλλὰ μύ-
θων ἀτοπωτέρως· ὥστε ἔγωγε πιεεύω μᾶλλον Ὀμήρω
περὶ Διὸς λέγοντι, ὅτι ψυχὰς δυοῖν ἀριστέων ἐπὶ πλά-
στιγγος χρυσοῦς ἐταλάντευε,

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ρ, τὴν δ' ἔκτορος ἀνδροφόνοιο,
ἀνατείνας τὰ ζυγὰ τῆ δεξιᾶ· ὁρῶ γὰρ τὴν εἰμαρμένην
τῶν ἀνδρῶν συναπονεύσαν τῆ Διὸς δεξιᾶ.

fi vero utrique veritatem et poetae demas et philosopho,
carmen absurdum, orationem facis fabulosam: sine veri-
tate ergo nec fabulae nimis poeticae, neque orationi cre-
das philosophicae.

8. Oratione enim Epicurus utitur, sed quae omnem fa-
bulae absurditatem superet: quo fit, ut magis ego Homero
credam, cum Iouem duorum ait fortissimorum animas heroum
lance aurea librasse,

Hectoris, atque tuam pariter, fortissime Achilles,
dextraque iugum sustulisse: video enim fatum eorum pariter
cum Iouis dextra nutare;

πcc

nūmum et sensui necessarium
vocabulum αἰνίγματα· quam si
reponas, eiecta altera habebis
certam (si quid in his rebus sit
certi) et vltimam scripturam
Maximi: ἀληθῆ λεγέτω, καὶ αἰνί-
γματα λέγη, etc. ἀληθῆ λεγέτω.
καὶ ψιλῶς λέγη, etc. Cl. Edito-
rem non offendit vox ποιητῆς
in priori parte sententiae.
quod miror. si enim ista reti-
neatur, necesse quoque erit ut
in vltima parte itidem reti-

neantur voces καὶ ὁ φιλόσοφος.
quas tamen ille minime neces-
sarias esse putat. M.

ο μῦθον δὲ [τὸν λόγον.] Vulgo
μῦθον δὲ [τὴν ᾠδὴν.] Absurde
quidem, et contra Maximi sen-
tentiam. Veram lectionem,
quae et Heinſio se probavit,
exhibent Reg. Harl. et Paccii
codex.

Sectio ή.

ρ τὴν μὲν Ἀχιλλῆος.] Iliad.
x. 211.

M 3

q ὅ γὰρ

ἔ γὰρ ἐμὸν ἢ παλιμάγρετον, ἔδ' ἀπατηλόν,
 οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ, τί κεν κεφαλῇ κατανεύσω.
 Αἰσθάνομαι τῶν Διὸς νευμάτων· διὰ τῶν γῆ μένει, καὶ
 ἀναχεῖται θάλαττα, καὶ αἶθρ διαρρεῖ, καὶ πῦρ ἀνω
 θεῖ, καὶ ἔβανός περιφέρεται, καὶ ζῶα γίνεται, καὶ
 δένδρα φύεται· τῶν Διὸς νευμάτων ἔργα καὶ ἀνθρώπων
 ἀρετῆ, καὶ εὐδαιμονία. Συνίημι δὲ καὶ Ἀθηναῖς, νῦν
 μὲν τῷ Ἀχιλλεῖ ξυρισαμένης, καὶ ἀπαγύσης τῆ θυμῶ
 τὸν ἄνδρα, καὶ σπώσης ὀπίσω· νῦν τῷ Ὀδυσσεῖ
 παρισαμένης

Ἐν πάντεσσι πόνοισι³.

Ἐυνίημι καὶ τῆ ἀπόλλωνος, τοξότης ὁ θεὸς καὶ μουσικός
 καὶ φιλῶ μὲν αὐτῆ τὴν ἀρμονίαν², φοβέμαι δὲ τὴν το-

nec enim mirabitur unquam,

Quod capite annuero, nec falsum sine carebit,

Nutum Iouis intelligo, cuius beneficio terra movetur, mare
 diffunditur, aer fluit, ignis sursum abit, coelum in orbem
 versatur, creantur animalia, nascuntur arbores; nutus eius-
 dem opus etiam virtus est, ac felicitas. Sic et Mineruam
 agnosco, quae modo Achilli assistit, iramque illius temperat,
 hominem a tergo trahit; modo cum Vlyffe versatur

In quocumque labore.

Etiam Apollinem agnosco, qui Deus simul musicus et sagitta-
 tor est; harmoniam eius amo, sagittas timeo. Etiam Neptu-
 nus

ἢ ἔ γὰρ ἐμὸν] Iliad. A. 526.
 ἢ καὶ σπώσης ὀπίσω,] Suspi-
 cabar tāσης, vt adluderetur ad
 Iliad. A. 197. Στῆ δ' ὀπίθην· de
 Minerua. M.

³ Ἐν πάντεσσι πόνοισι.] Ver-
 fus, ad quos respexit, sic se
 habent:

οὐδὲ σύ γ' ἔγνωσ
 Πάλλαδ' Ἀθηναίην, κέρην Διὸς,
 ἥτε τοι αἰέν

[Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρισαμένη]
 ἡδὲ φυλάσσω.

Exstant. Odyss. N. 299. Vlyf-
 fes apud Euripidem in Rheso
 v. 609. Mineruam sic adlo-
 quitur

Ἐν πόνοισι γὰρ
 Παρόσ' αἰμύνεις τοῖς ἑμοῖς αἰεί
 ποτε.

Vide Plutarchum de Socratis
 genio p. 580. C.

ἢ αὐτῆ τὴν ἀρμονίαν,] Ordo ver-
 borum est a Mss. Vulgo τὴν
 ἀρμονίαν αὐτῆ.

ἢ Ποσειδῶ,

ξείαν. Σείει δὲ καὶ Ποσειδῶν γῆν τριστόμῳ δόρατι, συναγει καὶ ἄρης στρατοπέδων τάξεις, καὶ ὁ Ἡφαίστος χαλκεύει ἀλλ' ἐκ Ἀχιλλεῦ μόνα, πάσῃ διαπύρρῳ χρεία συντάττεται καὶ συνεργάζεται. Ταῦτα μὲν οἱ ποιητὰὶ λέγουσι, ταῦτα δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι λέγουσι. ὧν ἂν μεταβάλλῃς τὰ ὀνόματα, εὐρήσεις τὴν ὁμοίότητα, καὶ γνωριεῖς τὸ δῆγμα. Κάλει τὸν μὲν Δία νῦν πρῶτον καὶ ἀρχικώτατον, ὃ πάντα ἔπειτα καὶ πειθαρχεῖ τὴν δὲ Ἀθηναίων, Φρόνησιν τὸν δὲ Ἀπόλλω, ἥλιον τὸν δὲ Ποσειδῶν, πνεῦμα διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἰὸν ἢ, οἰκονομῶν αὐτῶν τὴν εἴασιν καὶ ἁρμονίαν κ.

9. Καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα ἴης, εὐρήσεις πάντα πρῶτον,

nus tridente terram mouet, agmina Mars cogit, aerariam Vulcanus colit; non soli Achilli tamen, quemlibet ignis usum tractat, omnia eius subsidio fabricat. Haec poetae dicunt, haec dicunt philosophi; quorum si nomina mutes, similitudinem inuenies, argumenta eorum cognosces. Iouem antiquissimam dic principemque esse mentem, quam sequuntur omnia, cui parent reliqua; Mineruam prudentiam; Apollinem solem; Neptunum spiritum, qui terram simul ac mare pererrat, eorumque simul harmoniam gubernat ac contentionem.

9. Sic ad reliqua si eas, omnia sub nominibus certis a poetis

τὸ Ποσειδῶν, πνεῦμα διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἰὸν,] Vnde Aristides in *Isthm. in Nept.* p. 22. πάντα μέρη τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάττης, ἰερά Ποσειδῶνος, καὶ ἀναθήματα, καὶ ἀγάλματα, καὶ νεώς. aliter *Physici Aegyptii.* illi enim *Iouem* (Δία) vocabant τὸ διὰ πάντων χωρῶν πνεῦμα, *Eusebius Praep. Euang.* III. 1. 2. ex *Diodoro Siculo.* arctiores terminos *Neptuno* adsignabant *Stoici*; nempe τὸ ἔργον solum, vide *Laërtium* in *Zenone.* M.

κ οἰκονομῶν αὐτῶν τῆς εἴασιν

καὶ ἁρμονίαν.] *Stāsion contentionem* vertit *Heinsius.* Dubito prius an non legendum κρᾶσιν καὶ ἁρμονίαν, vt *XXXIII. 9.* δόξασ ὀρθαί, ὑπὸ ἁρμονίας καὶ κρᾶσεως συνταττόμενοι. et supra, eadem *Differt.* τὸ δὲ σᾶμα ἁρμονίαις καὶ κρᾶσεσιν, εἰς ὑγιείας μέτρον. *Plato* in *Symposio:* ἁρμονίαν καὶ κρᾶσιν λάβῃ σῶφρονα. Si vero retineatur εἴασιν, verterem potius *stabilitatem*, vt *Diff. XXXIX.* ἂν μέτρον εἴπης, εἴασιν λέγεις. *Diff. II.* εἴ τις ἀφέλοι τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν εἴασιν. M.

M 4

Sectio

παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς ὀνομάτων, παρὰ δὲ τοῖς φιλο-
σόφοις λόγων. τὰ δὲ ἐπικέρει τίνι μύθῳ εἰκάσω; τίς
ἔτω ποιητῆς ἀργός, καὶ ἐκλελυμένος, καὶ θεῶν
ἀπειρος; τὸ ἀθάνατον ὅτε αὐτὸ πράγματα ἔχει,
ἔτε ἄλλω παρέχει. τίς μοι γένηται τοιοῦτος μῦθος;
πῶς ἀναπλάσω τὸν Δία; τί δρωῖντα, καὶ τί βλεπούμε-
νον, καὶ ποίαις ἡδοναῖς συνόντα; Πίνει μὲν καὶ παρ
Ὀμήρῳ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ δημηγορεῖ, καὶ βλεύεται,
ὡς ἡ τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν πραγμάτων χορηγία ἐκ βασι-
λέως ἔρεϊ, καὶ ἡ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων χορηγία
ἐκ τῆς Ἀθηναίων ἐκκλησίας ἔρεϊ. βλεύεται γὰρ ὑπὲρ
μὲν τῆς Ἀσίας ὁ μέγας βασιλεὺς, περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος
ὁ Ἀθηναίων δῆμος βλεύεται καὶ περὶ νεῶς^b κυβερνή-

tis exprimi, simpliciter a philosophis narrari videbis. At quae
ab Epicuro dicuntur, cum qua tandem fabula conferam? quis
tam secors ignavusque poeta, aut tam diuinae imperitus na-
turae est? *Deus nec habet ipse, nec cuiquam exhibet negotium.*
Quam huic sententiae similem excogitabo fabulam? quomodo
depingam Iovem? quid aget? qua de re deliberabit? quibus
se oblectabit voluptatibus? Bibit apud Homerum Iupiter, sed
et concionatur, et deliberat; sicut res Asiaticas Perfarum rex,
res Atheniensium populi conuentus dirigit; sicut de naue gu-
bernator,

Seclio 9.

γ τὸ ἀθάνατον] Erat κυρίου
Epicuri δοξῶν prima, τὸ μακά-
ριον καὶ ἀφθαρτον ἔτε αὐτὸ πράγ-
ματα ἔχει, ἔτε ἄλλω παρέχει, quod
nonnihil immutavit Maximus.
Vide nos ad Ciceronem de N.
D. I. 17.

α ἐκ βασιλέως] Perfarum rex
passim, κατ' ἐξοχὴν, βασιλεὺς vo-
catur. Praeter multos Isocra-
tis, Thucydidis, et aliorum lo-
cos, vide Xenophontem Me-
mor. lib. III. cap. v. 26. Oecon.

cap. IV. 10. Sympos. III. 13.
IV. 12.

α ἡ τῶν [ἑλληνικῶν] πραγμά-
των χορηγία] Vulgo τῶν [Ἀθη-
ναίων] πραγμάτων. Nos autem
lectionem recepimus eam,
quam praestant Reg. et Har-
leian. quia sequitur, βλεύεται
περὶ τῆς [Ἑλλάδος] ὁ Ἀθηναίων δῆ-
μος. Hinc scripturam, quam
sequimur, ab auctoris manu
fuisse satis patet.

β βλεύεται καὶ περὶ νεῶς etc.]
In toto hoc opere non puto
locum

της, καὶ περὶ στρατοπέδου στρατηγός, καὶ περὶ πόλεως νομοθέτης. Καὶ ἵνα σωθῆ ναῦς, καὶ στρατόπεδον, καὶ

bernator, de exercitu imperator, de vrbe deliberat legislator. Ita, vt naus, exercitus, regio seruetur, et familia, nego-

locum esse peius adfectum: vt mirum sit Viros Doctissimos, et Codicem *Regium*, quibus tam multa uebet ὁ Τύριος, hunc intactum transmisisse. Operae pretium fuerit totum adponere, hoc fine, vt quiuis Lector Maximus sibi restituere possit. βυλεύεται καὶ περὶ νεώς κυβερνήτης, καὶ περὶ στρατοπέδου στρατηγός, καὶ περὶ πόλεως νομοθέτης. Recte hucusque: Tres sunt Personae, et Tria (vt loquuntur) Obiecta. Pergit: καὶ ἵνα σωθῆ ναῦς, καὶ στρατόπεδον, καὶ γῆ, καὶ οἶκος, πράγματα μὲν ὁ κυβερνήτης ἔχει, πράγματα δὲ ἔχει ὁ στρατηγός, πράγματα δὲ ὁ νομοθέτης. Iam eadem manent Personae, sed mutatur Obiectorum Ordo et Numerus, quae *Quatuor* facta sunt; et pro πόλει, ciuitate, cuius curam ante habuit *Legislator*, adsignantur illi γῆ et οἶκος, tellus et domus. sequitur: ὑπὲρ δὲ ἕραν, καὶ γῆς καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, τίς, ἢ Ἐπίκουρε, βυλεύεται; τίς κυβερνήτης; τίς στρατηγός; τίς γεωργός; τίς οἰκονόμος; At iam *Quinque* sunt Personae inductis duabus nouis, γεωργῶν et οἰκονόμου. atque hinc video hos vltimos in praecedentibus locum habuisse, et ad illos pertinuisse γῆν et οἶκον, non ad *Legislatorem*, qui, vt aequum erat, deliberauit de ciuitate. hic

enim est Maximi mos, ad finem Comparisonum et Exemplorum huiusmodi, omnes Dramatis sui Personas simul inducere, et eodem plerumque ordine, quo in praecedentibus eos collocauerat: quod ex multis locis obseruare poteris. vide IX. 2. XXVIII. 7. *Quinque*, igitur Personas ab initio fuisse autumo, et Adiuncta itidem *Quinque* hoc ordine, qui per totum δράμα seruat, κυβερνήτης et ναῦς, στρατηγός et στρατόπεδον, νομοθέτης et πόλις, γεωργός et γῆ, οἰκονόμος et οἶκος quo deprehensio, potes, opinor, ipsa Maximi verba restituere ita vt vix falli potueris: βυλεύεται καὶ περὶ νεώς κυβερνήτης, καὶ περὶ στρατοπέδου στρατηγός, καὶ περὶ πόλεως νομοθέτης, [καὶ περὶ γῆς γεωργός, καὶ περὶ οἴκου οἰκονόμος.] καὶ ἵνα σωθῆ ναῦς, καὶ στρατόπεδον, [καὶ πόλις] καὶ γῆ, καὶ οἶκος, πράγματα μὲν ὁ κυβερνήτης ἔχει, πράγματα δὲ ἔχει ὁ στρατηγός, πράγματα δὲ ὁ νομοθέτης, [καὶ ὁ γεωργός, καὶ ὁ οἰκονόμος.] ὑπὲρ δὲ ἕραν, καὶ γῆς, καὶ θαλάττης, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν, τίς, ἢ Ἐπίκουρε, βυλεύεται; τίς κυβερνήτης; τίς στρατηγός; τίς νομοθέτης; τίς γεωργός; τίς οἰκονόμος; Ἄλλ' ἔδὲ ὁ Σαρδανάπαλλος etc. *deliberat et de naue gubernator, et de exercitu imperator, et de ciuitate legislator, et de tellure agri-*cola,

γῆ, καὶ οἶκος, πρᾶγματα μὲν ὁ κυβερνήτης ἔχει, πρᾶγματα δὲ ἔχει ὁ στρατηγός, πρᾶγματα δὲ ὁ νομοθέτης. ὑπὲρ δὲ ἕραν ἃ καὶ γῆς καὶ θαλάττης καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τίς, ὧς Ἐπίκουρος, βλεψέται; τίς κυβερνήτης; τίς στρατηγός; τίς νομοθέτης; τίς γεωργός; τίς οἰκονόμος; Ἄλλ' ἔδὲ ὁ Σαρδανάπαλλος ^c ἀπράγμων ἦν, ἀλλ' ἐντὸς θυρῶν ^d κατακεκλεισμένος, ἐπὶ σφυρηλάτῃ κλίνης κείμενος, ἐν γυναικῶν χορῶν, ἐβλεψέτο ὁμῶς, πῶς σωθῆναι Νίνος ^e, καὶ πῶς Ἀσσύριοι εὐδαιμονῶσι σοὶ

negotium [habet imperator, negotium habet legislator; de coelo, vero, terra, ac mari, aliisque uniuersi partibus, quis Epicure, deliberat? quis gubernator? quis imperator? quis legislator? quis agricola? quis dispensator? Atqui ne Sardanapalus quidem sine negotiis erat, qui quamuis clausis intus foribus maneret, quamuis caelato in lectulo inter mulierum recubaret greges, de Nino nihilominus conferuando, de Assyriorum prospero deliberabat statu; tibi vero

cola, et de domo dispensator: et ut seruetur nauis, et exercitus, et ciuitas, et tellus, et domus, negotium quidem gubernator habet, negotium uero habet imperator, negotium autem legislator, et agricola, et dispensator, de caelo autem, et terra, et mari, et caeteris partibus, quis, o Epicure, deliberat? quis gubernator? quis imperator? quis legislator? quis agricola? quis dispensator? Atqui ne Sardanapalus quidem etc. Ut longior essem merebatur enthymema pulcherrimum. et sane nunquam felicius aut maiore cum ἔργῳ et ingenio scribit Maximus, quam cum contra Epicurum scribit. Similis Omissio

occurrit iterum mox, Dissert. XII. 4. M.

^c Σαρδανάπαλλος] Sicho-nomen fide Regii codicis hic et alibi scriptum dedimus. Vulgo Σαρδανάπαλος. Sed duplex lambda prae se ferunt omnes Mss. quod testatur Iof. Scaliger ad Eusebii n. MCLXXVIII. p. 63, 64.

^d ἐντὸς θυρῶν] Sic Reg. accedit et Harleian. qui μύρον exhibet. Vulgo θυρίων.

^e πῶς σωθῆναι Νίνος,] Ita scriptoribus τοῖς ἕξω vocatur urbs illa, quae sacris Nineue, quasi נִינִי נִינִי Nini habitatio dicitur. Adi S. Bochartum Phaleg. IV. 20.

δὲ ἢ Διὸς ἡδονὴ καὶ τῆς Σαρδαναπάλλης ἐκείνης ἀργότερα.
Ὡ μύθων ἀπίστων, καὶ μηδεμίᾳ ποιητικῇ ἀρμονίᾳ
πρεπόντων.

vero Iouis voluptas etiam illa Sardanapali est ignauior. O in-
dignas fide, et omni poetica alienas harmonia, fabulas!

Λ Ο Γ Ο Σ Ι Α'.

Εἰ δεῖ εὐχεσθαι^f.

Ανὴρ φεῦξ, ἀργὸς τὸν βίον g, ἐραστὴς χρημάτων,
λαμβάνει τὸν Σάτυρον h, ὡς Φησὶν ὁ μῦθος, δαι-
μονα Φίλοινον, κεράσας οἴνω κρήνην, εἰς ἣν Φοιτῶν

DISSERT. XI.

An orandus sit Deus.

Homo quidam Phryx, ut est in fabula, vitae desidis, pecu-
niaeque appetens, fontem quendam vino inficit: hunc
fontem fitis leuandae causa accedit Satyrus, vinosus Deus, bi-
bitque

DISSERT. XI. vulgo XXX.

f' Εἰ δεῖ εὐχεσθαι.] Vulgo
περὶ τῆ εἰ δεῖ εὐχεσθαι τῷ θεῷ,
contra quam iubent uterque
Mss. Precum vere necessita-
tem sustulerunt Peripatetici,
Cyrenaici, alique philosophi
qui vel Deum vel eius prou-
dentiam negarunt, vel fatalem
vim rebus praeesse censuerunt,
ne Prodicī sectatores haereti-
cos memorem. Vide Clemen-
tem Alexandrinum Strom. VII.
p. 854. Origenem in Celsum
lib. II. pag. 68. Lucianum in
Ioue Confut. tom. II. p. 120.
ac Hieronymum in Matthaei
cap. VI. col. 20. At cum pri-
mis adeundi sunt Origenes
περὶ εὐχῆς §. 11. seqq. Proclus in
Platonis Timaeum lib. II. p. 64.
et Hierocles in Aur. Carm.
XLIX.

Sectio 2.

g ἀργὸς τὸν βίον.] Vitae desidis.
Non bene conuenit cum se-
quentibus. ibi enim Midas,
fame perditus, optat antiquam
suam πενίαν εὐφορον illam, et
καρποτρόφον. haec vero non sunt
signa ἀργίας desidiae, sed prouen-
tus ex labore, et cura rei fami-
liaris. Forte igitur scriben-
dum, ἀργεῖος τὸν βίον, vitae
rusticae: quo etiam ducunt cir-
cumstantiae Voti eius, τὴν
γῆν, τὰ δένδρα, τὰ λήια, τὰς λει-
μῶνας, τὰ ἄνθη omnia ex rure M.
h λαμβάνει τὸν Σάτυρον.] Xe-
noph.